

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2014 r.

Sąd Rejonowy w Wyszkowie w II Wydziale Karnym w składzie :

Przewodniczący : SSR Tomasz Królik

Protokolant: st. sekr. sądowy Piotr Długoborski

w obecności Prokuratora: Katarzyna Kozłowska - Szmitko

po rozpoznaniu w dniu 20 lutym 2014 r. sprawy:

1. E. R. (1) ur. (...) w W., córki M. i U. z domu K.

oskarżonej o to, że:

I. w bliżej nieustalonym dniu przy czym nie wcześniej niż 30 marca 2013 roku i nie później niż 12 lipca 2013 r. w miejscowości G., gm. D., woj. (...) i innym miejscu pomogła J. S. (1) w ukryciu pochodzącego z przestępstwa kradzieży poprzez włamanie samochodu m-ki h. (...) o nr rej. (...) wartości 32.000 złotych dokonanej nie wcześniej niż 30 marca 2013 roku i nie później niż 01 kwietnia 2013 roku w Ł. na szkodę I. S., w ten sposób, iż po uprzednim ustaleniu miejsca i osób zainteresowanych przechowywaniem wzmiankowanego pojazdu, skontaktowała się telefonicznie z K. K. (2) uzgadniając czas i okoliczności przewiezienia samochodu na teren posesji zajmowanej przez wymienioną i jej męża T. K. (1) w msc. G., gm. D., umieszczenia go i przechowywania w jednym ze znajdujących się tam pomieszczeń gospodarczych, celem późniejszej rozbiórki pojazdu na części, a następnie po umieszczeniu przez J. S. (1) wzmiankowanego pojazdu w jednym z pomieszczeń gospodarczych K. K. (2) i T. K. (1), kierowanym przez siebie innym pojazdem odwiozła go z miejsca zdarzenia, tj. o czyn z art. 291§1 k.k.,

II. w dniu 12 lipca 2013 roku w miejscowości G., gm. D., woj. (...) i innych miejscach pomogła J. S. (1) w ukryciu pochodzącego z przestępstwa kradzieży poprzez włamanie samochodu m-ki H. (...) o nr rej. (...) wraz z zawartością znajdujących się w jego wnętrzu przedmiotów o łącznej wartości mienia w kwocie 60.500 złotych, dokonanej w dniu 12 lipca 2013 roku w B. na szkodę Z. B. w ten sposób, iż skontaktowała się telefonicznie z K. K. (2) uzgadniając czas i okoliczności przewiezienia samochodu na teren posesji zajmowanej przez wymienioną i jej męża T. K. (1) w miejscowości G., gm. D., woj. (...), umieszczenia go i przechowywania w jednym ze znajdujących się tam pomieszczeń gospodarczych, celem późniejszej rozbiórki pojazdu na części, a następnie kierując innym pojazdem zabezpieczyła przejazd J. S. (1) samochodem m-ki H. (...) o nr rej. (...) do miejscowości G., a po umieszczeniu przez wymienionego pojazdu w pomieszczeniu gospodarczym K. K. (2) i T. K. (1), w kierowanym przez siebie pojeździe oczekiwała na wymienionego, celem odwiezienia go z miejsca zdarzenia, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.,

2. T. K. (1) ur. (...) w G., syna L. i L. z domu I.,

3. K. K. (2) ur. (...) w W., córki A. i R. z domu S.

oskarżonych o to, że:

III. w bliżej nieustalonym dniu przy czym nie wcześniej niż 30 marca 2013 roku i nie później niż 12 lipca 2013 r. w miejscowości G., gm. D., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu pomogli J. S. (1) w ukryciu pochodzącego z przestępstwa kradzieży poprzez włamanie samochodu m-ki H. (...) o nr rej. (...) o wartości 32.000 złotych dokonanej nie wcześniej niż 30 marca 2013 roku i nie później niż 01 kwietnia 2013 roku w Ł. na szkodę I. S., poprzez udostępnienie

pomieszczenia gospodarczego na zajmowanej przez siebie posesji, w celu przechowywania tam wzmiankowanego pojazdu, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.,

IV. w dniu 12 lipca 2013 roku w miejscowości G., gm. D., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, pomogli J. S. (1) w ukryciu pochodzącego z przestępstwa kradzieży poprzez włamanie samochodu m-ki H. (...) o nr rej. (...) wraz z zawartością znajdujących się w jego wnętrzu przedmiotów o łącznej wartości mienia w kwocie 60.500 złotych, dokonanej w dniu 12 lipca 2013 roku w B. na szkodę Z. B., poprzez udostępnienie pomieszczenia gospodarczego na zajmowanej przez siebie posesji, w celu przechowywania tam wzmiankowanego pojazdu, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

orzeka:

I. w ramach zarzucanego E. R. (1) w pkt. I. czynu uznaje ją za winną tego, że w bliżej nieustalonym dniu przy czym nie wcześniej niż 30 marca 2013 roku i nie później niż 12 lipca 2013 r. w miejscowości G., gm. D., woj. (...) i innym miejscu pomogła innej ustalonej osobie w ukryciu pochodzącego z przestępstwa kradzieży poprzez włamanie samochodu m-ki h. (...) o nr rej. (...) wartości 32.000 złotych dokonanej nie wcześniej niż 30 marca 2013 roku i nie później niż 01 kwietnia 2013 roku w Ł. na szkodę I. S., w ten sposób, iż po uprzednim ustaleniu miejsca i osób zainteresowanych przechowywaniem wzmiankowanego pojazdu, skontaktowała się telefonicznie z K. K. (2) uzgadniając czas i okoliczności przewiezienia samochodu na teren posesji zajmowanej przez wymienioną i jej męża T. K. (1) w msc. G., gm. D., umieszczenia go i przechowywania w jednym ze znajdujących się tam pomieszczeń gospodarczych, celem późniejszej rozbiórki pojazdu na części, a następnie po umieszczeniu przez inną ustaloną osobę wzmiankowanego pojazdu w jednym z pomieszczeń gospodarczych K. K. (2) i T. K. (1), kierowanym przez siebie innym pojazdem odwiozła go z miejsca zdarzenia, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. i za to skazuję ją i wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza jej karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

II. w ramach zarzucanego E. R. (1) w pkt. II. czynu uznaje ją za winną tego, że w dniu 12 lipca 2013 roku w miejscowości G., gm. D., woj. (...) i innych miejscach pomogła innej ustalonej osobie w ukryciu pochodzącego z przestępstwa kradzieży poprzez włamanie samochodu m-ki H. (...) o nr rej. (...) wraz z zawartością znajdujących się w jego wnętrzu przedmiotów o łącznej wartości mienia w kwocie 60.500 złotych, dokonanej w dniu 12 lipca 2013 roku w B. na szkodę Z. B. w ten sposób, iż skontaktowała się telefonicznie z K. K. (2) uzgadniając czas i okoliczności przewiezienia samochodu na teren posesji zajmowanej przez wymienioną i jej męża T. K. (1) w miejscowości G., gm. D., woj. (...), umieszczenia go i przechowywania w jednym ze znajdujących się tam pomieszczeń gospodarczych, celem późniejszej rozbiórki pojazdu na części, a następnie kierując innym pojazdem zabezpieczyła przejazd innej ustalonej osoby samochodem m-ki H. (...) o nr rej. (...) do miejscowości G., a po umieszczeniu przez wymienionego pojazdu w pomieszczeniu gospodarczym K. K. (2) i T. K. (1), w kierowanym przez siebie pojeździe oczekiwała na wymienionego, celem odwiezienia go z miejsca zdarzenia, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. i za to skazuję ją i wymierza jej karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza jej karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzone oskarżonej E. R. (1) w pkt. I. i II. kary pozbawienia wolności i kary grzywny łączy i wymierza jej karę łączną 1 (jednego) roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

IV. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej E. R. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat,

V. w ramach zarzucanego w pkt. III. oskarżonym T. K. (1) i K. K. (2) czynu uznaje ich za winnych tego, że w bliżej nieustalonym dniu przy czym nie wcześniej niż 30 marca 2013 roku i nie później niż 12 lipca 2013 r. w miejscowości G., gm. D., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu pomogli innej ustalonej osobie w ukryciu pochodzącego z przestępstwa kradzieży poprzez włamanie samochodu m-ki H. (...) o nr rej. (...) o wartości 32.000 złotych dokonanej nie wcześniej niż 30 marca 2013 roku i nie później niż 01 kwietnia 2013 roku w Ł. na szkodę I. S., poprzez udostępnienie

pomieszczenia gospodarczego na zajmowanej przez siebie posesji, w celu przechowywania tam wzmiankowanego pojazdu, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. i za to skazuje ich i oskarżonemu T. K. (1) wymierza karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonej K. K. (2) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 45 § 1 k.k. wobec obojga oskarżonych środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości po 200 (dwieście) złotych;

VI. w ramach zarzucanego w pkt. IV. oskarżonym T. K. (1) i K. K. (2) czynu uznaje ich za winnych tego, że w dniu 12 lipca 2013 roku w miejscowości G., gm. D., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, pomogli innej ustalonej osobie w ukryciu pochodzącego z przestępstwa kradzieży poprzez włamanie samochodu m-ki H. (...) o nr rej. (...) wraz z zawartością znajdujących się w jego wnętrzu przedmiotów o łącznej wartości mienia w kwocie 60.500 złotych, dokonanej w dniu 12 lipca 2013 roku w B. na szkodę Z. B., poprzez udostępnienie pomieszczenia gospodarczego na zajmowanej przez siebie posesji, w celu przechowywania tam wzmiankowanego pojazdu, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. i za to to skazuje ich i oskarżonemu T. K. (1) wymierza karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonej K. K. (2) karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 45 § 1 k.k. wobec obojga oskarżonych środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wysokości po 200 (dwieście) złotych;

VII. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i § 2 k.k. wymierzone oskarżonym T. K. (1) i K. K. (2) w pkt. V. i VI. kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu T. K. (1) karę łączną 10 (miesięcy) miesięcy pozbawienia wolności, a oskarżonej K. K. (2) karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych w pkt. VII. wobec oskarżonych łącznych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu T. K. (1) na okres próby 3 (trzech) lat, zaś oskarżonej K. K. (2) na okres 2 (dwóch) lat;

IX. zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata A. T. (1) kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych 60/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

X. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia oskarżonych od kosztów procesu i przejmuje je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ustalił następujący stan faktyczny:

Na początku 2013 r. K. K. (2) zamieszkała w G. poznała, w (...), E. R. (1), z zawodu fryzjerkę, mieszkającą w msc. J.. Kobiety nawiązały znajomość. E. R. (2) przyjeżdżała do K. K. (2) strzyc jej syna. Na początku maja 2013 r. zaczęła przyjeżdżać wraz ze swoim konkubentem J. S. (1). W tym czasie J. S. (1) szukał miejsca, gdzie mógłby przechowywać samochody pochodzące z kradzieży. Interesowały go miejsca położone w bliskiej odległości miejsca zamieszkania E. R. (1). E. R. (1) podpowiedziała mu, że mógłby porozmawiać w tej kwestii z małżonkami K.. Podczas kolejnej wizyty J. S. (1) przeprowadził rozmowę z T. K. (1), w trakcie której zaproponował mu pieniądze w zamian za udostępnienie na jego posesji miejsca do przechowywania samochodów. Wstępnie ustalono stawkę 400 zł za jedno auto. O rozmowie i jej szczegółach T. K. (1) poinformował żonę. Przedstawił jej ofertę złożoną przez J. S. (1) pytając, czy miałyby coś przeciwko temu, aby udostępniali swoje pomieszczenia, w zamian za pieniądze. Ta, choć domyślała się, że chodzi o kradzione samochody, zgodziła się. Zgodę wyraził też T. K. (1). W trakcie kolejnego spotkania małżonkowie K. zostali poinformowani przez J. S. (1), że samochody, które będą do nich przyprawdzane, będą rozbierane na części (dowód: wyjaśnienia osk.: K. K. – k.398-398v. i k.452-453 w zw. z k. 742v.; E. R. (1) – k.395 i k. 595 w zw. z k. 741).

Okres rozwoju znajomości małżonków K. z E. R. (1) i J. S. (1) był okresem, w którym małżonkowie K. borykali się z problemami finansowymi. Zbliżała się komunia ich córki, która to uroczystość wymagała nakładów finansowych. Ceremonia odbyła się 12 maja 2013r., a środki na nią K. K. (2) uzyskała zastawiając złoto w lombardzie. Nie miała jednak pieniędzy, by je wykupić. Wtedy skontaktowała się z E. R. (1) i przedstawiła jej tę sprawę. Ta odparła, że

porozmawia o tym z konkubentem. Następnego dnia E. R. (2) przyjechała z pierwszą ratą pieniędzy, a za kilka dni z drugą. Łącznie przekazała K. K. (2) kwotę 1600 zł. Powiedziała, że stanowi ona przedpłatę z tytułu wynagrodzenia za przechowywanie samochodów. K. K. (2) przyjęła sumy. W trakcie tego spotkania kobiety uzgodniły, że wypadku zamiaru przyprawienia samochodów, E. R. (1) będzie dzwoniła do niej, bądź jej męża, by wcześniej ich o tym uprzedzić. Nr telefonu komórkowego K. K. (2) to (...). Nr telefonu E. R. (1) to (...) (dowód: wyjaśnienia osk.: K. K. – k.398- 398v., k.453-455 w zw. z k. 742v.; E. R. – k.395 i 595 w zw. z k. 741; protokół zatrzymania telefonu komórkowego E. R. (1) – k.116).

W nocy z 31 marca na 1 kwietnia 2013 r. nieustalony sprawca, za pomocą narzędzia typu „łamac” włamał się do samochodu m-ki H. (...) nr rej. (...) zaparkowanego na parkingu przy ul. (...) w Ł., i po uruchomieniu silnika odjechał. Pojazd stanowił własność I. S., a jego wartość w dacie kradzieży wynosiła 32.000 zł (dowód: zeznania I. S. –k.188-189 w zw. z k. 745v., kserokopia dowodu rejestracyjnego – k.190-191).

Nie wcześniej niż 30 marca 2013 r. i nie później niż 12 lipca 2013 r. E. R. (1), zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami, zadzwoniła do K. K. (2) informując ją, że rano coś będzie. Następnego dnia zadzwoniła ponownie informując, że będą za 10 min. Po drugim telefonie K. K. (2) wyszła na podwórko i otworzyła bramę. Po otwarciu wróciła do domu. Za kilka minut na posesję samochodem m-ki H. (...) o nr rej. (...) wjechał J. S. (1) i wstawił go do stodoły. Następnie opuścił nieruchomość drugą bramą, na tyłach podwórka, i wyszedł na drogę żwirową gdzie czekała na niego E. R. (1), która wcześniej rozdzieliła się z nim samochodami (dowód: wyjaśnienia K. K. – k.398- 398v. i 452; k.399-399v. i k. 453-455 - w zw. z k. 742v.; protokół przeszukania posesji stanowiącej własność K. i T. K. – k.3-5; zeznania św.: T. S. –k. 29-30; D. B. – k.31-32; protokół oględzin miejsca odnalezienia pojazdów – k.9-11; materiał pogładowy – k.320-324).

W dniu 12 lipca 2013 r. po godz. 00:00 nieustalony sprawca, za pomocą narzędzia typu „łamac” włamał się do samochodu m-ki H. (...) nr rej. (...) zaparkowanego na parkingu przy ul. (...) III (...)/44-45 w B., a następnie uruchomił silnik i odjechał. (...) stanowiło własność Z. B.. W dacie kradzieży wartość pojazdu opiewała na kwotę 54.500 zł. W środku znajdowały się przedmioty majątkowe o łącznej wartości 6000 zł (dowód: zgłoszenie kradzieży auta – k.29, zeznania Z. B. – k.42, 174v.,327v.,559, k.619; opinia z badań mechanoskopijnych – k.483 – 488).

Tego samego dnia o godz. 2:46, a następnie dwa razy o godz. 03:36 rano E. R. (1) zadzwoniła do K. K. (2) informując ją, że będzie z J. S. (1) za 10 min. Po trzecim telefonie K. K. (2) obudziła męża. Ten wyszedł na posesję, by zrobić miejsce na kolejny samochód. W stodole stała bowiem H. (...). W tym celu wyjechał z garażu swoim autem m-ki V. (...). Od godz. 3.40 posesję małżonków K. i prowadzącą do ich działki drogę żwirową obserwowali, w ramach czynności operacyjnych, funkcjonariusze policji w osobach T. S. (2), D. B. i A. K.. Za chwilę J. S. (1) skradzionym w B. samochodem m-ki H. (...) nr rej. (...) wjechał na drogę żwirową prowadzącą do posesji K.. Przed nim jechała E. R. (1) pojazdem m-ki T. (...) nr rej. (...). Po chwili zatrzymała się i cofając wjechała w drogę pomiędzy ogrodzeniami działek. Stała prostopadle do drogi, którą jechała. J. S. (1) przejechał dalej i za chwilę wjechał na nieruchomość K., gdzie stał już jej właściciel. Następnie wjechał do garażu. Za chwilę z domu wyszła K. K. (2). Gdy J. S. (1) wyszedł z pomieszczenia, zdjął rękawiczki i schował do kieszeni. Zaraz wszyscy poszli do stodoły. Po chwili z niej wyszli. Wtedy funkcjonariusz Policji T. S. (2) przystąpił do ich zatrzymania. W tym czasie drugi z funkcjonariuszy - A. K. dokonał zatrzymania E. R. (1). J. S. (1) posiadał przy sobie metalowy „łamac” do otwierania zamków samochodowych (dowód: wyjaśnienia K. K. – k.398- 398v. i 452,k.399-399v. i k. 453-455 - w zw. z k. 742v.; zeznania św.: T. S. –k. 29-30; D. B. – k.31-32; D. R. – k.34; protokół przeszukania posesji K. – k.3-5; protokół oględzin miejsca odnalezienia pojazdów – k.9-11; protokół zatrzymania rzeczy – k.6-8, protokół zatrzymania E. R. (1), J. S. (1) i T. K. (1) – k.12, 13 i k.14; protokół przeszukania J. S. (1) – k.17-19; protokół oględzin telefonu komórkowego E. R. (1) i K. K. (2) – k.194v.-195, k.197 –199v.; materiał pogładowy – k.320-324).

Wyjaśnienia oskarżonych.

Oskarżona K. K. (2) w całym postępowaniu konsekwentnie przyznawała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Złożyła obszernie i rzeczowe wyjaśnienia, w których określiła rolę każdego z oskarżonych w przestępczym procederze. Opisała, jak to wraz z mężem przyjęli propozycję J. S. (1), zgodnie z którą w zamian za pieniądze mieli udostępnić

ww. na ich posesji miejsce do przechowywania kradzionych samochodów. Potwierdziła, że wraz z mężem wiedzieli, że samochody, które mają być i ostatecznie były do nich przyprowadzane pochodziły z kradzieży. Podała, że w zamian za przechowywanie aut dostała od E. R. (1) kwotę 1600 zł jako przedpłatę na poczet przyszłych „transakcji”. Wiedziała, że samochody te mają iść do rozbiórki.

Oskarżony T. K. (1) tylko podczas składania swoich pierwszych wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do zarzucanych mu czynów. Następnie w trakcie składania kolejnych w postępowaniu przygotowawczym oraz sądowym konsekwentnie nie przyznawał się. Twierdził, że J. S. (1) zostawiał samochody u niego na posesji wtedy, kiedy przyjeżdżał na ryby, a za przechowanie nie brał żadnych pieniędzy. Wskazywał, że nie wiedział, iż przechowywane u niego samochody są kradzione oraz że nie przeprowadzał z żoną żadnej rozmowy na ten temat. W postępowaniu przed sądem stwierdził, że podpis w protokole pod jego pierwszymi zeznaniami w postępowaniu przygotowawczym, tymi, w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, nie jest jego podpisem, a jedynie do niego podobny.

Oskarżona E. R. (2) w całym postępowaniu konsekwentnie przyznawała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. W swoich wyjaśnieniach opisała ten okres rozwoju znajomości jej i J. S. (1) z małżonkami K., kiedy doszło do zawarcia porozumienia o przechowywaniu na ich posesji kradzionych samochodów. Podała, że K. doskonale wiedzieli, że samochody, które mają być u nich przechowywane będą pochodzić z kradzieży. Oskarżona opisała modus operandi w sytuacji zamiaru przyjazdu takim samochodem. Przeważnie były dwa telefony informujące o tym K. K. (2). Pierwszy wieczorem w przeddzień przyprowadzenia z informacją „jutro coś będzie”, drugi z samego rana z informacją „będziemy za 10 min”. Wskazała, że K. dostali od niej 1600 zł jako przedpłatę za przechowywanie samochodu. Oskarżona podała także, że zostawiała J. S. (1) 2-3 km od posesji K., potem on gdzieś szedł, a ona wracała na żwirówkę prowadzącą do działki ww. i czekała na konkubenta.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd w całości dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej K. K. (2). Są one konsekwentne (przy każdym kolejnym potwierdzała swoje poprzednie wyjaśnienia), spójne (tworzą jedną zwartą całość), logiczne (można na ich podstawie określić przyczyny i skutki), obszerne i rzeczowe (opisała rolę swoją, męża oraz zaobserwowany udział pozostałych oskarżonych, nie zawierają treści pobocznych), a nadto korespondują z wyjaśnieniami E. R. (1), częściowo J. S. (1), zeznaniami funkcjonariuszy Policji, którzy 12 lipca 2013 r. dokonali ich zatrzymania oraz z całym powiązaniem z jej czynami pozostałym osobowym i nieosobowym materiałem dowodowym wskazanym w ustaleniach faktycznych. Ponadto wyjaśnienia K. K. (2) korespondują z jej konsekwentnym przyznawaniem się, w całym postępowaniu, do zarzucanych jej czynów. Z tych wszystkich powodów dowód ten stał się filarem ustaleń faktycznych.

Filarem tym stały się również wyjaśnienia E. R. (1), której wyjaśnieniom Sąd dał wiarę w części, tj. nie dał jedynie w tym zakresie, w którym podawała, że odwoziła J. S. (1) 2-3 km od posesji K., zostawiała go i jechała na drogę żwirową prowadzącą do działki ww. W tej uznanej za wiarygodną części, wyjaśnienia oskarżonej są konsekwentne, spójne i logiczne i razem z wyjaśnieniami K. K. (2) tworzą jeden zwarty obraz zachowań oskarżonych. Ponadto wyjaśnienia E. R. (1) korespondują częściowo z wyjaśnieniami J. S. oraz zeznaniami funkcjonariuszy Policji, jak również innymi dowodami osobowymi i nieosobowymi, związanymi istotowo z zarzucanymi jej czynami tj. protokołami oględzin telefonów komórkowych, materiałem poglądowym, protokołem oględzin posesji małżonków K.. Wyjaśnienia E. R. (1) korespondują również z jej konsekwentnym przyznawaniem się, w całym postępowaniu, do popełnienia zarzucanych jej czynów. Natomiast w zakresie, którego Sąd nie uznał za wiarygodny, było działanie oskarżonej w interesie konkubenta oraz sprzeczność z wiarygodnymi zeznaniami funkcjonariuszy Policji w osobach T. S. (2) i D. B..

Świadkowie Ci zgodnie podali, że rano w dniu 12 lipca 2013 r. E. R. (1) jechała na drodze żwirowej prowadzącej do posesji K. tuż przed J. S. (1), który jechał skradzionym pojazdem m-ki H. (...), i tam zatrzymała się by czekać na konkubenta, który pojechał dalej. Nie mogło być zatem tak, że E. R. (1) zostawiała konkubenta, i nie widząc gdzie się udaje, wracała na żwirówkę, by tam na niego czekać. Z zeznań funkcjonariuszy Policji wynika ewidentnie, że oskarżona i konkubent musieli spotkać się razem dwoma samochodami w jakimś konkretnym miejscu i dopiero wtedy kierowali się do działki K.. Przyjmując, że oskarżeni Ci działali schematycznie – a doświadczenie życiowe nakazuje założyć

tak w tym wypadku, bo działanie schematyczne jest cechą działania ludzi, to należało przyjąć, że podobnie musiało być w przypadku przyprowadzenia pojazdu m-ki H. (...). Funkcjonariusze Policji naocznie obserwowali posunięcia oskarżonych, nie znali ich osobiście, pełnili obowiązki służbowe, nie mieli więc interesu by podać nieprawdę, ich zeznania były zgodne, a nadto korespondowały z wyjaśnieniami K. K. (2) i dowodami nieosobowymi. Z tych powodów one również stały się filarem ustaleń faktycznych.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom T. K. (1). Są one nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. W dniu 12 lipca 2013 r. o godz. około 4.00 T. K. (1) wstał, wyszedł na podwórko i wyjechał z garażu swoim samochodem, by zrobić miejsce dla drugiego samochodu przyprowadzonego przez J. S. (1). Jeżeli byłoby tak, jak podawał ten oskarżony, że J. S. (1) zostawiał auto, gdy przyjeżdżał na ryby, to na pewno nie mogło być tak, jak było w przypadku H. (...), aby właściciel posesji musiał wstać wczesnym rankiem, by wystawić własny samochód z garażu, celem zrobienia miejsca dla auta znajomego wędkarza. Poza tym oględziny H. (...) i C. nie wykazały, by w środku znajdowały się przybory wędkarskie. Wyjaśnienia T. K. (1) są również sprzeczne ze spójną i zwartą wersją wydarzeń opowiedzianą ustami jego żony i E. R. (1). To żona oskarżonego złożyła obciążające go wyjaśnienia. Ponieważ zrobiła to osoba mu bardzo bliska, trudno w tej sytuacji przyjąć, iżby pomówiła swojego własnego męża. Wyjaśnienia obciążające złożyła E. R. (1), która nie miała osobistego interesu w tym, by bezpodstawnie pomówić T. K. (1). W toczącym się postępowaniu dbała jedynie o interes swój i swojego konkubenta. Wreszcie trzeba też nadmienić o nieudolnej próbie podważenia przez T. K. (1) przed Sądem swoich pierwszych wyjaśnień, w których przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. W protokole przesłuchania znajduje się podpis oskarżonego, potwierdzający, że powiedział to, co zostało protokole napisane. Oskarżony tymczasem twierdził, że to nie jego podpis, a po okazaniu przyznał w końcu, że jest jedynie do niego podobny. Te wszystkie okoliczności dowiodły, że wyjaśnienia T. K. (1) były dowodem niewiarygodnym.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego J. S. (1) w tej części, w której przyznał się do przyprowadzenia H. (...) i C. na posesję K.. Wyjaśnienia w tej części korespondują niemalże z całym materiałem dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy tj. wyjaśnieniami K. K. i E. R. (1), zeznaniami funkcjonariuszy Policji oraz dowodami nieosobowymi. W pozostałym zakresie Sąd wiary nie musiał dawać, albowiem szczegółowe zachowania tego oskarżonego stanowią już przedmiot innego postępowania.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonym w osobach Z. B. oraz I. S.. Fakt dokonania kradzieży ich pojazdów poprzez włamanie był niewątpliwy, potwierdzony szeregiem dowodów nieosobowych. Nie budziły również wątpliwości wartości poniesionych przez nich szkód.

Sąd dał wiarę wszystkim dowodom nieosobowym uznając, że są rzeczywistym odwzorowaniem informacji w nich zawartych. Oględziny telefonów komórkowych K. K. (2) i E. R. (1) potwierdziły fakt komunikowania się ich nad ranem w dniu 12 lipca 2013 r. oraz w okresie objętym zarzutem z pkt. V a/o. Oględziny H. (...) i C. oraz opinia mechanoskopijna potwierdziły, że pojazdy te zostały skradzione poprzez włamanie za pomocą narzędzia typu „łamac”.

Pozostałe dowody, tzn. te, które nie zostały powołane w stanie faktycznym nie wnosily, w zakresie odpowiedzialności małżonków K. i E. R. (1), niczego istotnego do tych ustaleń.

Wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku ograniczone na podstawie art. 423 § 1a k.p.k. do oskarżonych K. K. (2) i T. K. (1).

Wyżej wskazani oskarżeni stanęli pod zarzutem, że:

I. w bliżej nieustalonym dniu przy czym nie wcześniej niż 30 marca 2013 roku i nie później niż 12 lipca 2013 r. w miejscowości G., gm. D., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu pomogli J. S. (1) w ukryciu pochodzącego z przestępstwa kradzieży poprzez włamanie samochodu m-ki H. (...) o nr rej. (...) o wartości 32.000 złotych dokonanej nie wcześniej niż 30 marca 2013 roku i nie później niż 01 kwietnia 2013 roku w Ł. na szkodę I. S., poprzez udostępnienie pomieszczenia gospodarczego na zajmowanej przez siebie posesji, w celu przechowywania tam wzmiankowanego pojazdu, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.,

II. w dniu 12 lipca 2013 roku w miejscowości G., gm. D., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, pomogli J. S. (1) w ukryciu pochodzącego z przestępstwa kradzieży poprzez włamanie samochodu m-ki H. (...) o nr rej. (...) wraz z zawartością znajdujących się w jego wnętrzu przedmiotów o łącznej wartości mienia w kwocie 60.500 złotych, dokonanej w dniu 12 lipca 2013 roku w B. na szkodę Z. B., poprzez udostępnienie pomieszczenia gospodarczego na zajmowanej przez siebie posesji, w celu przechowywania tam wzmiankowanego pojazdu, tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.

Ustalony w sprawie stan faktyczny dał podstawę, by przyjąć, że oskarżeni dopuścili się zarzuczanych im czynów.

Przestępstwo określone w art. 291 § 1 k.k. (paserstwo nieumyślne) jest przestępstwem umyślnym polegającym m.in. na udzieleniu pomocy do ukrycia rzeczy uzyskanej za pomocą czynu zabronionego. J. S. (1) złożył T. K. (1) ofertę, zgodnie z którą zapłaci mu za możliwość przechowywania na jego posesji samochodów pochodzących z kradzieży. Definitywnie ustalono kwotę 400 zł za przechowanie jednego auta. Samochody miały iść do rozbiórki. Zainteresowany tą propozycją T. K. (1) przedstawił ją swojej żonie, pytając, czy wyraża zgodę na jej przyjęcie. K. K. (2) ofertę przyjęła. W ten sposób małżonkowie K. zawarli obopólne porozumienie, by za pieniądze od J. S. (1) przechowywać na swej posesji kradzione auta. Oskarżeni doskonale wiedzieli, że mają to być samochody pochodzące z kradzieży. Wynika to z wyjaśnień K. K. (2), która wprost przyznała, że domyśliła się o jakie samochody chodzi, a potwierdziła to E. R. (2), która stwierdziła, że oboje małżonkowie K. wiedzieli, że chodzi o kradzione pojazdy. Sama informacja, że samochody mają iść do rozbiórki nie powinna nastroczać wątpliwości, co do legalności wejścia w ich posiadanie przez J. S. (1). Wynika z tego jednoznacznie, że podejmując decyzję o ich przechowywaniu na swej posesji działali z pełną świadomością, a więc ich czyny z pewnością były umyślne. Oskarżeni udostępniając J. S. (1) miejsce na swojej posesji – garaż i stodołę, wypełnili znamię „pomocy do ukrycia” samochodów. Ukryciem w sensie art. 291 § 1 k.k. jest bowiem każda czynność uniemożliwiająca lub utrudniająca odszukanie pojazdu. Schowanie samochodu do garażu, czy stodoły jest z pewnością taką czynnością. To, że samochody zostały uzyskane za pomocą czynu zabronionego nie budzi wątpliwości. Oba pojazdy zostały skradzione, co zostało zgłoszone przez ich właścicieli. Miały uszkodzone stacyjki. Miejscem popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 k.k. jest miejsce, gdzie doszło do udzielenia pomocy do ukrycia samochodów, a więc G. Gmina D.. Natomiast czasem jego popełnienia jest czas udostępnienia J. S. (1) pomieszczeń w celu ukrycia pojazdów tj. nie wcześniej niż 30 marca i nie później niż 12 lipca 2013 r. w przypadku H. (...) i 12 lipca 2013 r. w przypadku H. (...).

Reakcja prawno – karna.

Na rozprawie w dniu 20 lutego 2014 r. K. i T. K. (1) złożyli wnioski o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania postępowania dowodowego, w oparciu o art. 387 § 1 k.p.k. K. K. (2) wniosła o wymierzenie jej za oba czyny kar po 6 m-cy pozbawienia wolności; orzeczenie łącznej kary 8 m-cy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby; orzeczenie środka karnego w postaci przepadku korzyści uzyskanej z przestępstw w wysokości 200 zł za każdy czyn. T. K. (1) wniosł o wymierzenie mu za oba czyny kar po 8 m-cy pozbawienia wolności; orzeczenie łącznej kary 10 m-cy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby; orzeczenie przepadku korzyści uzyskanej z przestępstwa w kwocie po 200 zł za każdy z czynów.

Sąd może uwzględnić wniosek o dobrowolne poddanie się karze w trybie art. 387 k.p.k., gdy zostaną spełnione następujące warunki formalne:

- 1) wniosek został złożony przez oskarżonego przed zakończeniem pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej;
- 2) oskarżonemu zarzucono w akcie oskarżenia popełnienie występku;
- 3) okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości;
- 4) prokurator i pokrzywdzony nie zgłosili sprzeciwu wobec uwzględnienia wniosku oskarżonego;
- 5) cele postępowania zostaną osiągnięte bez przeprowadzania rozprawy w całości.

Wszystkie z ww. warunków zostały spełnione. Oskarżeni złożyli wnioski na wymaganym etapie postępowania, zarzucono im popełnienie dwóch występów z art. 291 § 1 k.k., okoliczności popełnienia zarzucanych im czynów nie budziły wątpliwości, i ani prokurator, ani pokrzywdzeni prawidłowo zawiadomieni o terminie rozprawy i pouczeni o możliwości złożenia przez oskarżonych takich wniosków, nie wyrazili sprzeciwu na ich uwzględnienie. Ponieważ zostały spełnione ww. warunki oraz nie zaszły okoliczności, które sprzeciwiałyby się uwzględnieniu wniosków o dobrowolne poddanie się karze, Sąd wnioski te uwzględnił.

Sąd uznał, że dysproporcja pomiędzy karą pozbawienia wolności wymierzoną K. K. (2) a jej mężowi jest uzasadniona. Oskarżona nie była wcześniej karana (k.472). Natomiast T. K. (1) już dwukrotnie (k.601-602). Wysokość wymierzonych kar pozbawienia wolności zarówno w wymiarze jednostkowym, jak i łącznym, jest adekwatna do stopnia winy i znacznego stopnia społecznej szkodliwości popełnionych czynów. Łączna kwota orzeczonego wobec oskarżonych środka karnego w postaci przepadku korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa jest adekwatna do pieniędzy otrzymanych przez małżonków K. od E. R. (1) za przechowanie H. (...) i Civic. Sąd zmienił w wyroku opisy czynów zarzucanych tym oskarżonym jedynie w ten sposób, że tam gdzie wcześniej wpisany był J. S. (1) z imienia i nazwiska, odpowiednio zamienił go na „ustaloną osobę”.

Dlatego orzeczono jak w pkt. V.- VIII. wyroku.

Koszty postępowania.

Oskarżonemu T. K. (1) został ustanowiony w postępowaniu obrońca z urzędu w osobie A. T. (k.692), za co należne jest wynagrodzenie. Dlatego orzeczono jak w pkt. IX. wyroku na podstawie §14 ust. 1 pkt. 3) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Sytuacja rodzinna i majątkowa oskarżonych – czworo dzieci na utrzymaniu, miesięczny dochód – 1800 zł netto (a więc 300 zł miesięcznie na jednego członka rodziny), uzasadniały zwolnienie ich w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych. Dlatego orzeczono jak w pkt. X wyroku.